

İç Göç

– HayrettinYazcı · 15 Mayıs 2010

İçimden göçüyorum, bensiz kalan dağlara,
Nasılsa alışkınım, can yakan vedalara !...

Benimle edemedin, kal şimdi bir başına,
Anlayamadın beni, aldırım gözyaşına !

Kırk yıl geldi de geçti, bir kez gelememiştin,
Göz senin, gönül benim, hani ne söz vermiştin ?

Olmalıydın bak şimdi, bu içli kederimde ;
Sen sözünde durmadın, bense durmam yerimde !...

Aynı kapta kaynardı, gördün yürek yağımız !
Kökümüz birdi bizim; dalımız, yaprağımız...

Seni meltemler öper, biçer beni fırtına !
Kan girdi aramıza ! Olamayız yanyana...

Bir şişe gözyaşığıydı, sunacağın hediyen ;
Ne kadar da haklıymış, bir semte Vefa diyen...

Ayrılığı bilmeyen, sakın düşmesin aşka !
Bize de birşey kalmaz, bir kuru addan başka...

Beni hiç dinlemedin, el sallamak son yasa,
Önce sana okudum, aşk kitabını oysa...

Ne tut şimdi yakamdan, ne de bakma arkamdan,
Yedik böyle dişediş ! Hayatı anlamadan ...

Oysa senin gözlerin, benimse gönlüm vardı ;
Gözü, gönle kalbedip, böyle yaşamak vardı...

Bilemedik nedendi, uzun süren toyluğun ;
Son kafeste kırıldı, gidiyor işte kuğun...

Yerleri yakıt yapsan, gökleri de meşale,
Gidiyorum ben, benden; kimseler olmaz çare ?